

Den 24 oktober har Alexandra Dahlströms dokumentärfilm *All we have is now* premiär. "Att arbeta med filmen har verkligen berikat det jag vanligtvis arbetar med", säger hon.

"En film gjord med kärlek"

I slutet av oktober har skådespelaren och regissören Alexandra Dahlströms första dokumentärfilm *All we have is now* premiär. Filmen handlar om punkbandet Vulkano – men kanske främst om kvinnlig vänskap och frihet.

– Vuxna män har gråtit efter att ha sett den, säger Alexandra Dahlström.

De småduggar dystert när Alexandra Dahlström parkerar cykeln utanför det stimmiga lunchstället där vi stämt träff. Molnen ligger som en gråvåt filt över hustaken, tätt över missbrukare och hemlösa som dagligen samlas kring tunnelbanenedgången vid Björns trädgård på Södermalm i Stockholm. Människor med neddragna luvor skyndar fram längs trottoarerna, tiggare hukar under filter i gathörnen och SD har nyligen firat sin hittills största valseger. En uppriktigt kärleksfull film om sann vänskap och frihet känns som en vitamininjektion i en samtid där många inte får plats medan andra slår knut på själva för att hinna jobba äta sova och ta hand om barnen.

All we have is now är en närgången dokumentär om tre tjejer, Cissi Efraimsson, Lisa Pyk Wirström och Rebecka Rolfart, som lämnar det

FAKTA

ALL WE HAVE IS NOW

Vad: Dokumentär om tre unga tjejer från Nacka utanför Stockholm som startar ett punkband, Vulkano. Det är Cissi Efraimsson på ståtrummor och sång, Lisa Pyk Wirström på synt och percussion och Rebecka Rolfart på bas.

Biopremiär: 24 oktober 2014.

framgångsrika popbandet Those dancing days för friheten att göra precis hur och vad de vill, släppa loss kreativiteten på alla områden och alla cylindrar. De startar punkbandet Vulkano och börjar skriva låtar som får geigermätarna att slå i taket.

– Idén till filmen föddes när jag såg Vulkano på scen första gången, det var bara wow! Jag ville göra film om gruppen och eftersom vi kände varandra sedan tidigare, har ungefär samma bakgrund och tycker att samma saker är roliga tänkte jag att det skulle vara enkelt, berättar Alexandra Dahlström.

Det svåra var egentligen att bestämma en slutpunkt för projektet. Under tre år följde hon tjejerna i bandet från replokalen i en källare på Södermalm till spelningar i London och den stora resan till Los Angeles.

Bandmedlemmarna är huvudpersoner men Alexandras närvaro märks också i filmen.

– Jag är inte som en fluga på väggen, stilla och tyst, utan min kamera är mer som en karaktär jag skapade, en fjärde osynlig närvaro som ibland skjuter in en fråga, säger hon.

”Journalister vill veta vad jag gör”

Alexandra Dahlström upplevde inga problem med att gå från skådespelare och spelfilmsregissör till dokumentärfilmare.

– Många, framförallt journalister, vill veta vad jag gör. Är du skådespelare nu eller regissör? Men jag ser det inte så. Det finns en historia att berätta och det är historien som bestämmer formen, säger hon.

Hon nämner Stephen Kings bok Att skriva som en inspirationskälla. Där talar han om att en historia är som ett fossil som grävs fram ur marken.

– Man hittar någonting, en historia. Det är inte du som skapar den, utan du ska bara se till att få upp den så intakt som möjligt. Så var

Smygpremiären var på årets upplaga av musikfestivalen Way out west.

ALEXANDRA DAHLSTRÖM

Född: 1984 i Gävle

Familj: Mamma, pappa och syster

Bor: Stockholm

Gör: Skådespelerska, regissör och manusförfattare. Har medverkat i tolv långfilmer, regisserat fyra korta spelfilmer och flera musikvideos samt nu aktuella dokumentären All we have is now.

Om att vara självlärd regissör:

”Det är en utbildning att delta i filmarbetet. Som skådespelare har jag alltid föredragit att umgås med fotograf och regissör. Det är där jag gillat att hänga under inspelningarna, jag gillar den tekniska delen av filmskapandet.”

Om att göra fler

dokumentärfilmer: ”Nej, jag har jobbat med spelfilm sedan jag var 12-13 år, det är lite min livsluft. Och jag kan inte tänka mig att det finns så många andra dokumentärfilmer där

det med filmen och jag tror att det är samma sak med musik. Idéer cirkulerar i luften tills någon är mottaglig och fångar upp dem. Den processen var jag nyfiken på att beskriva inför arbetet med All we have is now.

jag kan glida runt i glittriga klänningar. Men man vet aldrig!”

Motto: Våga följ ditt hjärta.

Hon ser ingen motsättning mellan de olika yrkesrollerna. De korsbefruktar varandra.

– Jag lärde mig mycket om att skriva dialog, och om hur man skapar dramaturgi på ett naturligt sätt som inte går att få kunskap om genom att bara göra spelfilm. Det har verkligen berikat det jag vanligtvis arbetar med, säger hon.

Ursprungsidén var alltså att skildra den musikaliska skapandeprocessen, men Rebecka Rolfart har sagt att du egentligen har gjort en film om kvinnlig vänskap. Håller du med om det?

– Ja, när hon sa det förstod jag att det nog är det filmen handlar om.

Kvinnors relationer kan annars ofta ha drag av rivalitet. Hur ser du på det?

– Jag ser det som ett strukturellt problem. Ju mer kvinnor tävlar och rivaliserar med varandra, desto lättare blir de att manipulera till att bli goda konsumenter. Det är ett sätt att söndra och härska, säger Alexandra.

Filmen har också kallats en film om frihet, något det finns för lite av idag, menar hon.

– Ja, framförallt finns det för lite av andlig och kreativ frihet. man hittar inte mycket frihet i en shoppinggalleria.

Vad är frihet för dig?

– Framförallt är det att slippa vara rädd. För vad andra människor tycker. Frihet och trygghet ligger nära varandra, i den meningen att trygghet gör det lättare att vara fri. Då menar jag inte trygghet i betydelsen inte bli utmanad utan att ha en trygghet i sig själv, och känna sig trygg i sin omgivning, säger hon.

”Inte ett samhälle jag vill leva i”

Otrygghet kan ha många orsaker. Sverigedemokraternas framgångar har skakat om henne.

– Jag blir nästan rädd, det här är inte ett samhälle jag vill leva i. Det är riktigt otäckt när det som är annorlunda inte accepteras.

Hon tror inte på metoden att bemöta rasism och fascism med våldsamma demonstrationer eller polemiska debatter. Den typen av uppmärksamhet riskerar bara att ge högerextremismen näring,

menar hon.

– Jag tror mer på att prata om det som behöver göras, det som är gott för alla människor, och ge det positiva så mycket tid, energi och kraft som möjligt. Det är så det goda växer.

All we have is now förmedlar något gott, det är en rakt igenom varm film.

– Den är som ett offentligt kärleksbrev. Folk brukar vara lite mosiga efter att ha sett den. Det har varit vuxna män som gråter, samtidigt som de är lite glada. Filmen är bara gjord med kärlek. Och stolthet.

Så här borde tjejer, ja alla människor, vara mot varandra i hela världen.